

Стежками перемоги

Пам'ять

Через віки, через безліч літ,
пам'ятайте!

Про тих, хто не вернеться
вже на світ, пам'ятайте!

Не плачте, в горлі стогін
зім'явши.

Пам'яті всіх полеглих будьте
ви гідні завше!

Хлібом і піснею, смілим
дерзанням,

Мрії досвітній, кожною
миттю, кожним диханням

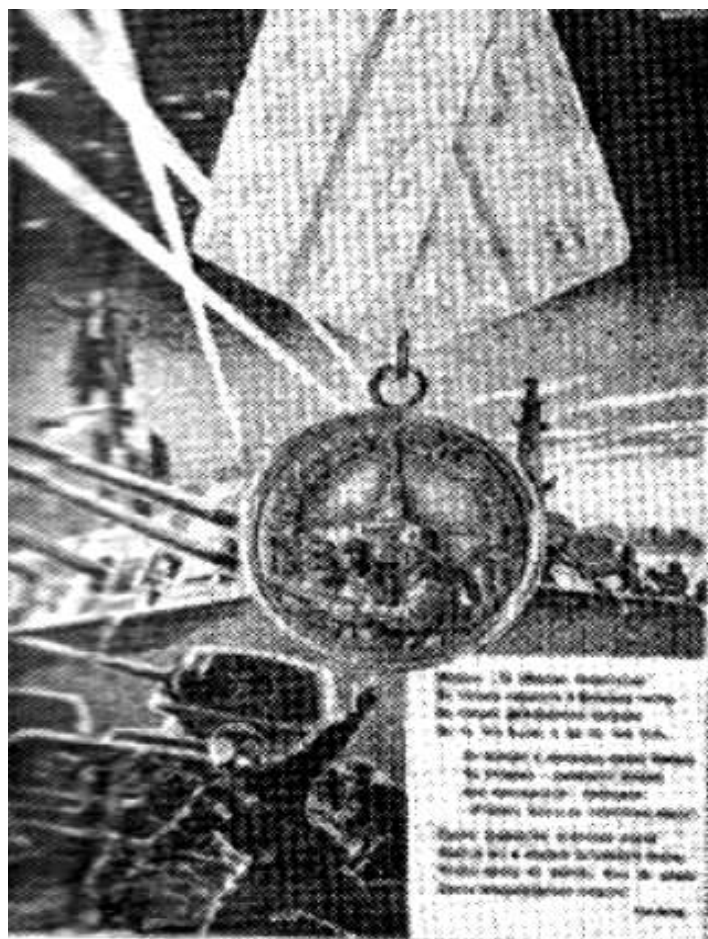
Будьте ви гідні

Пам'ять – нескінченна книга, в якій записано все: і життя людини, і життя країни. І сьогодні, через 60 років, жахливо ступати болючими стежками колишньої війни, яка розігралася на благословенній землі квітучого українського краю.

Війна – це сльози, невинна кров, руїна, горе. Війна – це смерть. Нагла смерть. У пеклі другої світової війни загинули мільйони людей. Загибель кожної людини – це мікроінфаркт Землі, Всесвіту.

Земля стомилася від війн і наглих смертей. У віках залишається великий подвиг народу, який зупинив чорну примару фашизму. Друга світова втягнула в коловорот своїх подій 42 мільйонне населення України з першого ж дня. Чотири з половиною мільйони українців знаходилися в складі

військових формувань різних держав-учасниць війни, з них близько чотирьох мільйонів у складі Радянської Армії. Відвагу і мужність проявили вони в боротьбі з фашистською агресією. Два з половиною мільйони українських воїнів були відмічені радянськими бойовими нагородами. З них 2069 отримали звання Героя Радянського Союзу.

Немало українців було серед воєноначальників, командуючих армій і фронтів. Маршали: С. Тимошенко, Р. Малиновський, А. Єрмоменко, П. Рибалко, С. Руденко, генерали: В. Герасименко, П. Жмаченко, О. Лучинський, К. Москаленко, І. Кириченко та інші.

Близько 50000 українців діяли в складі загонів, частин і об'єднань радянських партизан. Із них 96, в тому числі, партизанські командири – генерали С. Ковпак та А. Федоров, стали Героями Радянського Союзу. Близько 80000 бійців воювали в рядах УПА, яка висунула таких талановитих командирів Д. Маєвський, Р. Шухевич, Р. Клячковський, В. Сидор, О. Гасин та інші.

120000 українців приймали участь у війні в складі польських і чехословацьких формувань, а також військ США, Канади і Франції.

За роки війни Україна втратила 8 мільйонів чоловік (19,1% населення). З цього числа: військових 2.5 мільйони, цивільних 5.5 мільйона чоловік. В той же час головні діючі сили другої світової – Германія та Росія втратили 6,5 і 6 мільйонів чоловік. Втрати під час війни відобразились і на демографічній ситуації України. Якщо у січні 1941 року у УРСР проживало 41,9 мільйони чоловік, то в кінці війни 27, 4 мільйони чоловік. Таким чином загальні втрати України в другій світовій війні склали 14, 5 мільйони чоловік.

Керівництво фашистської Німеччини велику увагу приділяло окупації України. Багатими природними ресурсами, продовольством, а особливо працьовитим народом, Україна була ласим шматком для нахабних загарбників.

Важкий 1941 рік. Україна приймає підступний удар ворога. Героїчно оборонялися прикордонники. Деякі прикордонні застави, гарнізони, кількістю 40-50 чоловік, озброєні лише стрілецькою зброєю утримували рубежі оборони 2-3 дні, хоч гітлерівці планували захопити ці пункти за 15-30 хвилин бою.

В перші дні війни, 23-29 липня, радянські механізовані війська завдали могутнього контрудару по ворожих танкових військах в районі українських міст Дубно, Луцьк, Броди, Рівне. В результаті наступ на Київ фашистських полчищ було затримано.

Яскраві сторінки в літопис бойової слави вписали захисники Києва, Одеси, Севастополя. І хоч радянські війська понесли значні втрати в оборонних боях, тисячі бійців і командирів потрапили в полон, ворог також заплатив дорогу ціну. Героїчна оборона Києва та Одеси допомогла Радянській Армії зірвати фашистський план блискавичного наступу на Москву, Крим та Кавказ.

У Голосієвому під Києвом пролунав перший залп реактивної артилерії – легендарних «Катюш», - який викликав цілковиту розгубленість і паніку у ворога.

Мільйони синів і дочок України билися з ворогом у лавах Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. В 650 винищувальних батальйонах налічувалося 150 тисяч бійців. До народного ополчення вступило близько 1.3 мільйона чоловік.

Понад 2 мільйони брали участь у спорудженні оборонних укріплень. Тільки під Києвом працювало 500000 чоловік.

І земля українська, і люди стогнали під кованим чоботом фашистського звіра. Фашистські окупанти створили на території України понад 230 таборів і гетто.

Сотні тисяч військовополонених, жінок, дітей, старих, інвалідів стали в'язнями.

За часів окупації України в 1941-1944 роках гітлерівці вивезли на роботи у Німеччину 2,4 мільйони чоловік. У роки війни загинув кожний шостий житель

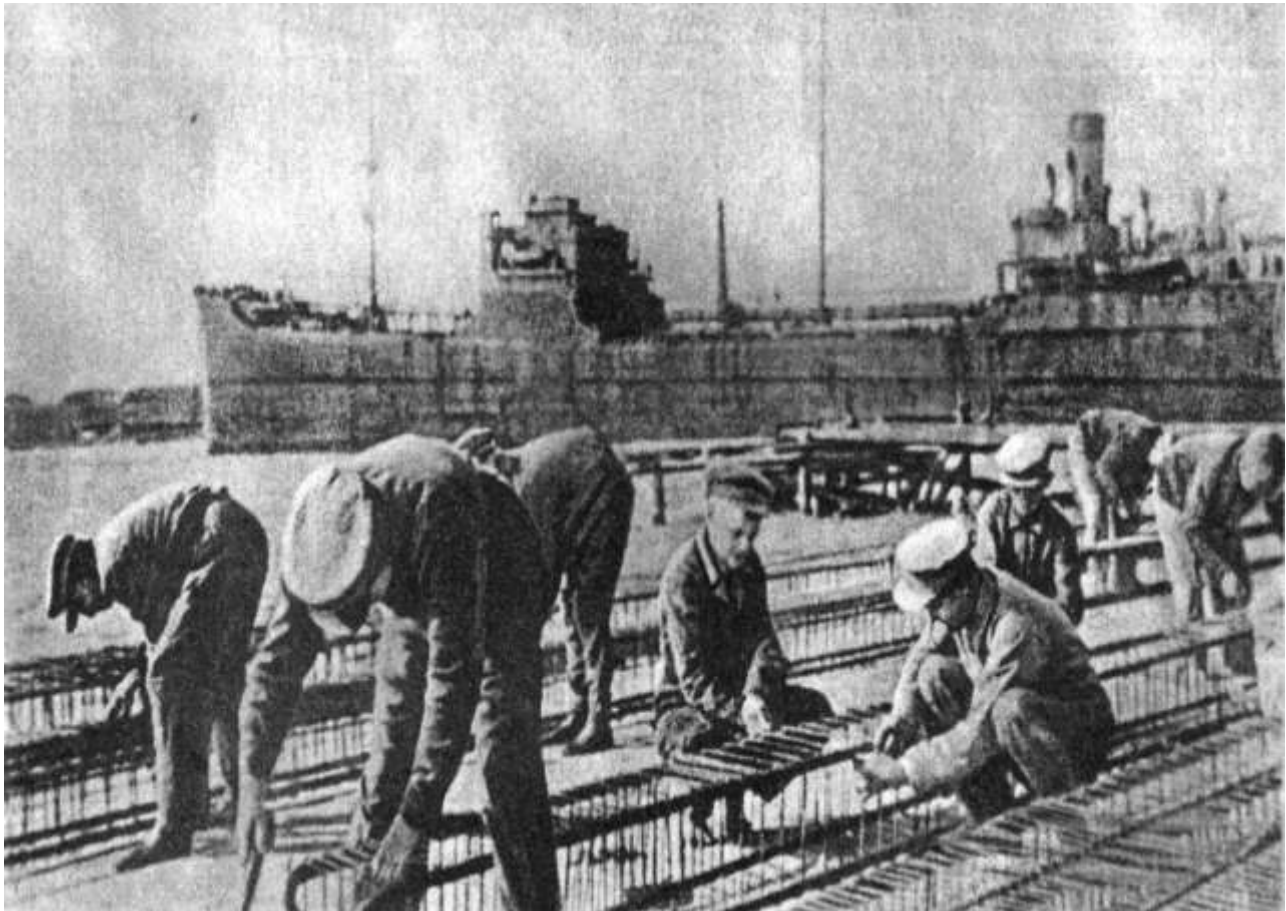
України. Більш ніж 250 українських сіл було спалено окупантами дотла.

Визволення України тривало майже 2 роки. За неї вели жорстокі бої 10 фронтів, окрема Приморська армія, сили Чорноморського флоту, що становили майже половину особового складу і бойової техніки всієї діючої армії.

Воїни-українці були визволителями народів Європи, вони штурмували Берлін, а українець Ф. М. Зінченко, Герой Радянського Союзу, командир 756 стрілецького полку був першим комендантом рейхстагу. Гітлерівська Німеччина та її керівництво недооцінили Радянський Союз, його потенціал, його народ. Звичайно, жоден період історії не можна ідеалізувати, але вистояти і перемогти в такій страшній війні могло лише

згуртоване суспільство об'єднане спільністю інтересів і мети, ті ж глибинні витoki патріотизму, що й на фронті народжували масовий трудовий героїзм радянських громадян, які працювали в тилу і забезпечували фронт усім необхідним для розгрому ворога.

В надзвичайно тяжких умовах на схід країни було реорганізовано основні стратегічно важливі промислові підприємства. В цьому проявилась і висока спроможність керівного апарату, вміння піднімати й організовувати людей на здійснення, здавалося б, нереальних завдань. На диво всього світу економіка всього СРСР була надзвичайно швидко перебудована на військовий лад. Була проведена величезна робота щодо мобілізації всіх можливостей – промисловості, сільського господарства, транспорту, будівництва, трудових ресурсів – для максимального збільшення обсягів випуску зброї, бойової техніки, забезпечення фронту і тилу продовольством. Не тільки

вітчизняні, а західні історики погоджуються з тим, що в світовій історії не було держави, яка б могла одночасно вести війну і виконувати грандіозний план будівництва, швидкої відбудови спустошених ворогом територій, ліквідовувати наслідки війни у військовий час.

Все далі і далі відходять грізні роки Великої Вітчизняної війни, але ніколи незгасне пам'ять про всіх тих, хто, не задумуючись, віддав свої сили та своє життя в ім'я Свободи. Ніколи у наших серцях не повинна згасати пам'ять про людей близьких і зовсім невідомих, - тих, хто боронив свій отчий край.

Дорогою ціною заплатив український народ за участь у найстрашнішій за всю світову історію війні 1941-1945 років. Не щезнуть з пам'яті людської, не піде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу – його битва, його перемога над фашистами. Можна по-різному ставитись до великої вітчизняної війни, по-різному її називати, але ж хіба можна забути тих, хто поліг у боях, хто віддав своє життя за щастя інших.

На долю ветеранів випало побувати в самих пекельних місцях: замерзати в окопах, йти на шалений ворожий вогонь, йти в атаку, ховати товаришів, але вони загоювали власні рани і знову йшли в атаку.

Нам випало щастя жити у мирний час, тому ніколи не повинна згасати пам'ять про ті бурхливі роки, про тих, хто пліч-о-пліч наближав цей День.

Тому у нашій школі проводиться активна робота по збереженню пам'яті про Велику Вітчизняну війну та її героїв.

Проведення бесід, уроків мужності, усних журналів, класних годин присвячених Великій Вітчизняній війні є постійною практикою в роботі класних керівників та класоводів.

Книга
пам'яті

Книга згадок, прощань, прощання

2004 рік

Кожен рік 18 вересня біля братської могили в селі Новоіванівське відбувається святковий мітинг, присвячений визволенню села від німецько-фашистських загарбників. В школі ця подія відзначається виставкою святкових квіткових композицій.

Почесним обов'язком учнів є прибирання біля пам'ятників та братських могил.
Постійно закріплені за школярами зони тимурівської дії.

До 60-річчя визволення села було посаджено учнями 7 класу сад Перемоги.

Тема Великої Вітчизняної війни стала окремим напрямком в роботі з літературно-обдарованими учнями. Яскравим прикладом такої роботи є вірш Трусової Анни.

Не горить небокрай тим пекельним вогнем,
І не грає біда своїм чорним конем,
Не вирують в країні воєнні шторми,
І уже не страшаться народи війни.
Але люди, згадайте, як все це було
Скільки миру у пеклі тому полягло...
Йшла огидна, проклята всіма війна,
Скільки горя і сліз залишила вона.
Материнські сльози гіркі, як полин:
Десь на чужині склав рученьки син,
Батька оплакує в хаті рідня.
І не було жодного дня,
Щоб звістка сумна не прийшла до села,
Де в кожній оселі нещастям була...
Загоїлись рани, ми встали з колін.
Мої ветерани, низький вам уклін,
За те, що сьогодні буває життя,
Не зник рід козацький у небуття.
І голову гордо тепер ми тримаєм,
Прожити сто років іще вам бажаєм,
І пам'ятатимем ми повсякчас,
Як врятували від смерті ви нас.

*Трусова Анна, учениця 8 класу
Новоіванівської СШ*

Тема Великої Вітчизняної війни висвічується в творах учнів Новоіванівської СШ.

*Вічна слава безсмертю хоробрих,
Які кличуть на подвиг живих.*

М. Нагнибіда

9 травня... Людство відзначає свято Перемоги. Для мене це свято пов'язане зі спогадами про світлий травневий день, коли все наше село урочистою колоною крокує від сільської ради до пам'ятника. А там – квіти, ветерани, радісні, і, в той же час, суворі обличчя. Звучать прекрасні слова, лунають пісні, привітання... І все це завдяки тим людям, які стоять поруч з нами.

Але кожного року їх стає все менше і менше. Спочатку до нас у школу на уроки мужності приходило багато ветеранів, а сьогодні в селі залишилось лише троє захисників Вітчизни. У моїй уяві постають ті, кого більше немає з нами, хто вмер у нелюдських муках, але не скорився катам. Ми мовчки кладемо квіти до підніжжя пам'ятника і подумки дякуємо їм за світле небо над нашими головами, за незалежність нашої країни.

Війна... Вимов це слово – і побачиш, як у наших вкритих сивиною бабусь і дідусів одразу зникне усмішка з обличчя, на чоло ляжуть глибокі зморшки, і в очах з'явиться невимовний сум. Війна. У цьому слові – біль і розпач матерів, стогін поранених, плач сиріт. Це чорна ганебна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі здригнешся і тихесенько помолишся, щоб такого більше ніколи не сталося. Пролітають роки, віддаляючи від нас той час, коли вся Україна була фронтовим містом, а кожен житель – бійцем. Але ніякі події не зможуть примусити нас забути велич подвигу, здійсненого захисниками міста заради щастя майбутніх поколінь.

Пройшло 60 років, чималий час, а незгойна рана на серці колишніх воїнів залишилась. Залишиться, мабуть, на все життя. Бо чи ж можуть вони забути криваві згарища, полум'яні бурі, холодні грози, що гартували юнацькі серця, висушували гарячі солоні сльози за полеглими друзями. 87 моїх односельців пішли з рідної домівки, щоб захистити свій рідний

край, свою Батьківщину, 33 з них не повернулися додому, залишившись на далеких просторах чужих земель.

Ветерани. Сивочолі мої свідки тих далеких незабутніх подій. Згадують вони безкінечні дороги відступу. Ех, дороги, якби то тільки пил та туман над вами курилися... Кров'ю був зрошений кожний сантиметр землі від Бугу до Волги, майже на кожному метрі виростав горбик-могила. Ти бачив «бомбами ниви роздерті, спалені села й міста», « криваві голівки забитих дітей», і твоє переповнене ненавистю серце давало клятву:

Чекає на ката ганьба й домовина,
Де б чоботом він не ступив,
Ніколи, ніколи не буде Вкраїна
Рабою фашистських катів!

М.Бажан

Не раз вночі крадькома витирав ти сльози. Чи міг ти бути байдужим, коли твій край клекотів у пожежах, коли « бандити у стальних шоломах» мордували його, коли на твоїй « обдертій Україні смерть страшний збирала урожай»?! І скреготав зубами від безсилля, і шепотіли безкровні уста:

По наших землях не блукати псам,
Хижацькому поріддю вбивства й зради.
Тремтять же пси, - нема пощади вам,
Нема пощади!

М. Бажан.

Пам'ятник у нашому селі, це не просто місце, яке нагадує людям про страхіття війни. Це – братська могила, в якій поховані воїни, що загинули під час боїв, що велися за визволення саме цієї території. Один із учасників цих боїв – Головатенко Іван Порфирович- повернувся у ці місця і довгий час був директором радгоспу «Червоноармієць», який знаходився у нашому селі. Він був частим гостем у нашій школі і розповідав дітям про героїзм воїнів, про страхіття війни, про щасливу мить Перемоги, до якої солдати та офіцери йшли довгі 4 роки. Я вчилася у першому класі, коли він приходив до нас востаннє...

Ціле покоління – цвіт нації – лежить в солдатських могилах. А в пам'ять про нього височать в містах і селах обеліски, в яких увіковічені народні страждання і народна мужність. Стоїть бронзовий солдат, охороняючий вічний сон полеглих побратимів. А внизу гранітна плита. Мовчазна стіна скорботи – плита з іменами, що стали за алфавітом: командири, офіцери, рядові, сержанти. Різного віку та національності. Так багато їх під довічною охороною граніту:

Бо правдою стверджені в грім

Воїни житимуть в серці твоїм.

І. Цинковський

Вічні в серці твоїм і пам'яті, старий ветеране, сім мільйонів українців – наших братів, дідів, прадідів. Цього не забути.

... Він ще живе. Вклонімося ж до ніг йому за мужність, честь, героїзм солдатські, за волю і незалежність, які він зберіг для нас. Не допустимо, щоб онуки продавали на базарах ордени і медалі, политі кров'ю. Не можна допустити знищення цінностей, в які вірили наші герої, віддаючи свої життя за майбутнє дітей, онуків. Що ж ми робимо, люди?! Чому торгуємо пам'яттю, болем, кров'ю, життям?!

Прости нас, старий мужній воїне – визволителю, що глумилося над святинями. Ти багато що пробачав, пробач ще раз нерозумним дітям – не всі ж ми такі.

Кожен рік 9 Травня ми вшановуємо пам'ять полеглих у боях за рідну землю. Слухаємо розповіді свідків тих подій, уважно дивимося їм в очі. Як багато бачимо в тих очах! І думаємо, думаємо про все. Про те, що було, і про те, що буде. І раптом розуміємо: яке це щастя – безмежне і чисте, блакитне небо над головою! І завтрашній день, якого чекаєш з надією і радістю! Тож хай ніколи не повториться той жах, назва якому – війна! Хай ніколи не заростуть стежки до Вічного вогню, до осель ветеранів. І мені хочеться крикнути на весь світ: Люди, пам'ятайте!

Басовська Олена, учениця 10 кл
Новоіванівська СШ

Твір учня 11 класу Сарнова Віталія був опублікований в газеті «Рідний край»

*Хто, розкажіть мені, хто вигадав меч
смертельний?*

Що то за серце було? –

Криця холодна й тверда!

Хто поміж людом посіяв незгоду,

хто війну накликав?

Хто до погибелі нам путь

найкоротшу вказав?

Тібулл

Війна...

Скільки в цьому слові горя, болю й розрухи. А ще більше крові й сліз. Тисячі, мільйони обірваних і скалічених людських життів.

Споконвіку, скільки існує людство, стільки ж і ведуться війни. Деякі з них забуваються швидше, деякі довше. Але є й такі, що закарбовуються в людську пам'ять назавжди. Ніхто з нас не в змозі забути ту жахливу подію, яка трапилася з народами всього світу – Другу світову війну.

Інколи я думаю, як би повернулося колесо історії, коли б не було війни. Яке покоління ми втратили? І чи варто було приносити в жертви стільки людей? Що, взагалі, спонукає людей брати до рук зброю? Чи можна виправдати людину, яка заради своїх амбіцій штовхає на смерть мільйони.

Жахливою виявилася Велика Вітчизняна війна для українського народу. Взяла Україну у свої чорні обійми аж на чотири роки. Люди, споконвіку хлібороби, захищаючи свою батьківщину, змушені були тримати в руках не косу й не ціп, а зброю. Змушені не хліб молотити, а людей вбивати.

Жінки, матері, діти з величезною надією ждали з фронту своїх рідних. Похоронки розривали їм серце на шматки, обривали останні сподівання на зустріч.

Як на мене, то я вважаю, що на долю українського народу випало найбільше страждань та випробувань. І це мені здається не через те, що я сам українець. Історія свідчить нам, що український народ неодноразово прагнули знищити і татари, і поляки, і царська Росія за його вічне прагнення до свободи й незалежності.

Про страшенні події Великої Вітчизняної війни я дізнавався від своїх рідних. Голод, знущання, вивіз людей на примусові роботи до Німеччини, позбавлення всіх людських прав. Але, не зважаючи на все це, вистояли, вирвали свою свободу з рук загарбників. Ця свобода коштувала нам великих втрат: мільйони людських життів, тисячі зламаних та понівечених доль, зруйновані міста і села, ріки крові і сліз. Цілих чотири роки українську землю пахали не плуги, а вибухи бомб.

Мені зараз сімнадцять років. Трохи старшим був мій прадід Іван, коли почалася Велика Вітчизняна війна. На збірний пункт, який розташовувався на околиці села Новоіванівське, його прийшли проводити дружина Надія, дві доньки – Тетяна і Лідія, а також син Анатолій. Після шиккування і переклички, не переодягаючи у військову форму, у своєму одязі, його стрій повели пішки до Дніпропетровська. У місті прадід зустрів свого меншого брата, Петра Васильовича, який командував дивізією. Він і забрав діда до себе ад'ютантом. Прадід Іван воював не тільки на території України. У складі дивізії дід дійшов до Венгрії, де його було поранено. Після цього він повернувся додому і війну закінчував уже на території України. А дивізія під керівництвом діда Петра дійшла аж до Берліна.

Ось така цікава історія передається у нашій сім'ї від покоління до покоління в пам'ять про нашого дідуся.

Говорять, що на війні не страшно. Але я в це не вірю. Тільки дурень нічого не боїться. Адже, чи могли сімнадцятирічні хлопці, які добровольцями ішли на фронт, знати, через яке пекло прийдеться їм пройти.

Сотні тисяч юнаків, переборюючи себе, переборюючи свій страх і біль, ішли вперед, бо знали, що за ними їх матері, сестри, кохані, їх Батьківщина.

Я часто думаю про те, що б я робив, якби, не дай Бог, почалася війна. Чи вистачило б у мене сміливості взяти в руки зброю. Адже я людина спокійна, ніколи першим не вступаю у бійку. Та й взагалі, зброя мене не приваблює. Здійснити подвиг я ніколи не мріяв. Я просто вчуся, бо хочу стати агрономом, працювати на землі, щоб продовжити справу батька. Але для мене порядність, чесність, обов'язок – не пусті слова. І тому, коли моя Батьківщина буде в небезпеці, я не стану стояти осторонь.

Зараз часто можна почути від старших: «Ось ми в свій час були кращими. Молодь зараз цікавлять тільки розваги. Для них не існують ніякі цінності». Я з цим зовсім не погоджуюсь. Адже був Афганістан, Чорнобиль, Чечня, є Ірак. І жодного разу молоде покоління не підвело, не зганьбило своєї честі. Юнаки і дівчата за першим покликом своєї Батьківщини беруть до рук зброю, щоб захистити, щоб відстояти майбутнє. І кожен час має своїх героїв. Олександр Матросов, Зоя Космодем'янська, Олег Кошовий, Уляна Громова, Володимир Правик, Віктор Каденюк - ці імена навечно викарбувані в наших серцях.

Пролітають роки, віддаляючи від нас той час, коли вся Україна була фронтовою державою, а кожен її громадянин – бійцем. Все менше стає людей, які пам'ятають війну не зі сторінок підручників та кінофільмів, а з власних спогадів. Ні-ні, та й прозвучить голос: «А нащо їм знати про ці жахи? Досить і того, що ми їх пережили». А я думаю, хто, як не батьки, дідусі і бабусі можуть зрозуміло і просто пояснити нам, молодому поколінню, що таке хоробра людина, як розуміти обов'язок, справедливість, сміливість, що, зустрівши на своєму шляху братську

могилу, треба зупинитись і помовчати. Тільки так з малих років прийде до нас, молоді, розуміння свого громадянського обов'язку берегти й охороняти рідну землю. І тоді ніякі події не зможуть примусити забути велич подвигу, здійсненого захисниками України заради щастя майбутніх поколінь.

Прошло вже шістдесят років, як закінчилася війна. Чималий час, а незагоєна рана на серці колишніх воїнів залишилась. Залишилася, мабуть, на все життя. Бо чи ж можуть вони забути своїх дорогих друзів-однополчан, тендітні плечі молодих медсестричок, які, не шкодуючи власного життя, своїми тоненькими руками рятували з полум'я поранених бійців; могутню силу волі, прагнення жити і довести свою справу до кінця, чого б це не коштувало.

І як же важливо в умовах миру, благополуччя, безтурботності, щоб усі ми знали, чим була для людей Землі наша битва з фашистами, яких зусиль, мужності, великих жертв коштувала вона народові. Це наш обов'язок перед тими, кого вже немає з нами. І особливо перед тими, чие життя тільки починається.

Останнім часом я часто замислююся над тим, скільки крові треба було пролити й скільки людських страждань треба було знести, щоб ми могли спокійно спати, навчатися і жити. І що треба зробити для того, щоб історія більше не повторилась.

Минуле повинно активно працювати на сучасність, а сучасність – творити для майбутнього нову історію. Адже пам'ять – це безсмертя народу.

*Сарнов В., учень ІІ класу,
Новоіванівська СШ*

З 1998 року у Новоіванівській середній школі працює піонерська організація і військово-патріотичне виховання є одним із основних напрямків її роботи. Кожного року 9 травня до лав піонерської організації біля братської могили вступають нові піонери. Для юних піонерів є великою честю, коли галстук пов'язують ветерани Великої Вітчизняної війни.

Щороку у квітні місяці відбувається робочий збір дружини «Соняшник» присвячений Дню Перемоги. Так у цьому році загальні збори піонерської дружини «Соняшник» вирішили:

- 1) Взяти активну участь у місячнику Пам'яті, присвяченому 60-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні.
- 2) Доручити кожному піонерському загону виконати слідуючі завдання:
 - Зібрати творчі роботи своїх однокласників: вірші, твори, малюнки на тему: «Війна і моя пам'ять»;
 - Продовжувати тимурівську роботу;
 - Вивчити матеріали про одного з піонерів-героїв часів великої Вітчизняної війни;

У травні місяці святковий збір дружини, присвячений Дню Перемоги, завершується великим піонерським походом.

До 60-річчя великої Перемоги в Новоіванівській СШ розроблений місячник, присвячений 60-річчю звільнення від німецько-фашистських загарбників.

План місячника великої перемоги

- 11 КВІТНЯ** – засідання ради дружини школи
- 12 КВІТНЯ** – робочий збір дружини, старт піонерського марафону до 60-річчя Великої Перемоги
- 13 КВІТНЯ** – засідання ради міністрів школи

14 КВІТНЯ – підготовка до конкурсів:

- «Герої війни очима дітей» (малюнки учнів 7-11 класів)
- «Стежки Великої Перемоги» (творчі роботи учнів 9-11 класів)
- «Пам'ять Великої Перемоги» (конкурс читців художніх творів про Велику Вітчизняну війну)

15 КВІТНЯ – тимурівські десанти до меморіалів Великої Вітчизняної війни

18 КВІТНЯ - «Стежки Великої Перемоги» - конкурс творчих робіт учнів 9-11 класів

19 КВІТНЯ - «Герої війни очима дітей» - конкурс малюнків учнів 7-11 класів.

20 КВІТНЯ - конкурс читців художніх творів про Велику Вітчизняну війну «Пам'ять Великої Перемоги»

21 КВІТНЯ – Робота за акцією «Милосердя» (волонтерський рух)

22 КВІТНЯ – участь у районному конкурсі Літературних читань та творчих робіт старшокласників.

25-26 КВІТНЯ – екскурсії до музею бойової слави в Чорнявщинську СШ

27-29 КВІТНЯ – робота над виконанням завдань піонерського марафону до 60-річчя Великої Перемоги, підготовка до вступу в Барвінчата.

3-4 ТРАВНЯ – підготовка до святкових концертів, уроків мужності, мітингів, привітань, тимурівські десанти.

5 ТРАВНЯ – Урок мужності «Вам, хто стояв в основі Перемоги...»

6 ТРАВНЯ – урочистий збір дружини «Зі сплаву мертвих і живих кувалось свято Перемоги», присвячений 60-річчю Великої Перемоги. Святковий концерт.

9 ТРАВНЯ – урочистий мітинг до Дня Великої Перемоги.

Червоною ниткою тема героїзму в часи великої вітчизняної війни проходить в творах шкільних художників, чиї роботи поміщені нижче.

Турбота

Лунають салюти Перемоги
В котрий раз на святі у селі.
Покладуть до Обеліска квіти
Юні і маленькі школярі.
Я війни не бачила живої –
Буду цю потвору проклинать.
Пожалію, що скупі програми,
Що не можуть юним розказати...
Як земля горіла і стогнала,
Корчилась від муки і біди,
А з програми твори позникали
Із чиєїсь легкої руки.
Мов, навіщо юним знати
Те, що відшуміло, відійшло...
Краще зарубіжну пізнавати
І її незрозуміле зло
Господи! Та я не проти неї
Я проти байдужості – зими.
Ми не маєм права забувати:
Не воскреснуть вбитії сини!
Не рясніють сторінки минулим,
Замовчали фільми – і нема...
Мало залишилось ветеранів,
А в очах – байдужості зима.
Хто поверне втрачені години?
Як без них повідать, донести?
Що солдатам грізного століття
Довелося Хрест такий нести.
Щоби нині Сонце Перемоги
Обігріло душі молодих,
Пам'ятю загиблих, закликаю!
Ми в боргу за себе, і за них...

Ветеранам

Вже давно посивіли солдатські сини,
Але й досі їм чуються звуки війни.
Багатьох із солдатів нема поміж нас,
Та у пам'яті нашій живі повсякчас
Їхні подвиги, їхня відвага, любов.
Віддавали сміливці життя своє й кров
За Батьківщину, свободу свою,
Їх відстояли в нерівнім бою.
Вони боронили країну від звіра,
А в серці жили надія і віра
У світле майбутнє для внуків своїх,
У мирному світі бачити їх
Здорових, щасливих і вільних,
Надійних, добрих та сильних.
Хай в пам'яті вічно живуть ветерани,
Хай болі обходять завжди їхні рани.
Життям бо своїм ми завдячуймо їм,
За нього платили здоров'ям своїм.
Ветерани мої сивочолі,
Ви прийміть наш доземний уклін.

*Трусова Анна учениця 8 класу
Новоіванівської середньої школи*

Летять і біжать роки... Летять і летять, мов журавлині ключі в далекий вирій. Слухайте! Дивіться! Запам'ятовуйте! Уважні будьте!

Поряд з вами - ветерани Великої Вітчизняної війни, солдатські вдови. Сивина лячна на їх скронях, зморшки, як воєнні дороги пролягли на обличчі. Вони, ці люди, завоювали для нас мир.

Письменник Білецький-Носенко писав: «Думай добре, роби добро – і буде добро». Про добро, турботу по відношенню до ветеранів Великої Вітчизняної війни не втомлюються говорити вчителі нашої школи зі своїми вихованцями, і це дає свої плоди. В Новоіванівській середній школі чітко налагоджена система тимурівської роботи.

Тимурівські десанти стали постійними в практиці роботи піонерської дружини «Соняшник» організації

Квіти Перемоги

Тут обелісків – ціла рота
Стрижі над кручею стрижуть.
Високі цвинтарні ворота
Високу тишу стережуть.
Звання, і прізвища, і дати.
Печалі бронзове лиття.
Лежать наморені солдати
А не проживши й вік, життя!
Хтось, може, винен перед ними.
Хтось, може, щось колись забув.
Хтось, може, зорями сумними
У снах юнацьких не побув.
Хтось, може, має якусь звістку,
Якісь неказані слова...
Тут на одному обеліску
Є навіть пошта польова.

Л. Костенко

Ось ідуть ветерани,
Герої війни.
Ось вони ті звитяжці-герої.
Непомітні у ратнім труді.
Скромні, світлі, незламні в біді,
Переможці у тій війні.
Ідуть вони – чуприни, мов туман...
Колона рідшає тепер із кожним роком!
І кожен з них несе по кілька ран,
Що мовчки скрикують за кожним кроком!

Вас Вітчизна вела у звитяжні походи.
І по чорній землі, і по білих пісках.
Вам назустріч ішли європейські народи,
Простягали дітей – найдорожчий свій скарб.
Слава тому, хто в бою за Вітчизну
Твердо тримав окрилений стяг,
Хто відбивав навалу залізну
Там, на фронтах.

Жива людська пам'ять. Не старіє вона з роками. Не тьмяніє. Вона стукає в наші серця дзвоном Хатині, попелом Лідиче, обелісками в полі. І поки існуватиме наш рід, існуватиме і пам'ять. Бо без неї немає у нас майбутнього. А майбутнє наше у наших дітях. Хай вони ніколи не чують зловісної музики війни, не жахаються божевільного цвіту пожарищ на нашій Землі.

Я бачила не раз, як плакав ветеран –
Не від ран, не від ран, незагоєних ран...
Плакав тихо, без сліз, - мов його в тім вина
Що могил стільки братських лишила війна.
Може, очі сльозить гірких спогадів дим?
Може, в братській могилі його побратим?
Бо у день лихоліття піднявся на біль
І фашисту сказав: «Геть, поганцю, не смій!»
Ким він був цей солдат? Чий він син, чий він брат?
Українець, грузин, білорус, чи литвин?
Хто чекає його, не втрачаючи сил?
Не від ран, що на тілі – від пам'яті ран
Біля братських могил втре сльозу ветеран.

Повідайте, повідайте синам,
Повідайте онукам, ветерани,
Які шляхи пройти судилось вам
Крізь полум'я
Від Волги на Балкани!
Повідайте...
І не соромтесь ви
Про власну мужність розказати

***О світе мій!
Будь мудрим, світе!
Не дай озлобленій імлі
Своїм безумством
осліпнути
Життя і сонце на землі!***